

## نقش معین‌های اقتصادی در رفع عقب‌ماندگی فرهنگی

مهرداد میرحسینی

گزارش

شدن چنین وعده‌ای حضور پررنگ و مستمر داشت. این رویکرد در دوران فرمانداری محمودآبادی هم به قوت خود باقی ماند اما متأسفانه در گیر و دار رقابت‌های سیاسی، رفته رفته جایگاه فرمانداری سیرجان متزلزل شد و در ادامه از اقتدار جایگاه حقوقی مقام فرماندار در سیرجان نیز کاسته شد.

چنین بود که بعد از آن معین‌های اقتصادی به وعده‌های خود عمل نکردند و فقط تبدیل به یک عنوان پوک و توخالی شدند. عنوانی که البته از آن در رسانه برای اقناع افکار عمومی زیاد استفاده‌ی تبلیغاتی می‌شود اما در عمل شاید بهتر باشد اسم آن را فریب افکار عمومی بگذاریم.

در همین راستا بد نیست مسئولان به این سوال پاسخ بدهند که اگر معین‌های اقتصادی سابقاً تعیین شده، زیر میز زده‌اند چرا به مردم اعلام نمی‌شود و اگر که نه و معین بودن‌شان منتفی نشده چرا به طور شفاف از کارهای تاکنون شده و قراردادهای بسته شده، فهرستی تهیه نمی‌شود و در اختیار رسانه‌ها نمی‌گذارند؟

گویا در سال‌های اخیر تنها معین اقتصادی بخش گلستان و بلورد "تا حدودی کج‌دار و مریز" پای کار بوده‌اند.

سهراب بهالدینی در دوران فرمانداری‌اش در این باره قول پیگیری و گذاشتن جلسات مشترک و متعدد داد اما چندان از پس این شرکت‌ها برنیامد و نتوانست یا نخواست.

حال که دکتر یعقوبی به عنوان یک چهره‌ی دانشگاهی بر مسند مدیریت شهرستان نشسته، دست کم از او توقع می‌رود که آسیب‌های فراوان اجتماعی توسعه‌ی نامتوازن را برای یک شهرستان بشناسد و برای رفع آن برنامه بریزد و گامی بردارد و فرمان معین‌های اقتصادی را به دست بگیرد و آنان را به طرز واقعی پای کار بیاورد.



یک بدنساز را در نظر بگیرید که به خیال زیبایی اندام، با بازوهای دست خود کار کرده و آن‌ها را بزرگ و ورزیده ساخته اما پاهای لاغرمردنی‌ئی دارد که هیچ تناسبی با دست‌ها ندارند! این ورزشکار زیبایی اندام نه تنها بدنش را زیبا نکرده که برای راه رفتن و حمل بالاتنه‌ی خود نیز با مشکل روبرو خواهد شد. این مثال خوبی‌ست برای توسعه سیرجان در بخش‌های اقتصادی و صنعتی و معدنی و در مقابل عقب‌ماندگی عمیق شهر در بخش‌های فرهنگی، تفریحی و حتا عمرانی.

با وجود ثروت فراوان معدنی سیرجان اما مردم به چشم می‌بینند که چیز زیادی از این ثروت خرج خود سیرجان نمی‌شود و در یک ساختار مرکز محور عمده درآمدها راهی مرکز می‌شود و اگر بخشی از آن هم به شکل بودجه‌های دولتی به استان برگردد در همان کرمان می‌ماند و چیز زیادی از آن سهم شهرستان نمی‌شود تا ادارات سیرجان همیشه نبود بودجه را بهانه‌ی انفعالشان کنند.

از این رو شاید نیاز باشد این چرخه‌ای که گردشش به سود سیرجان نیست را گاهی دور بزیم. چطور؟ با احیای طرح معین‌های اقتصادی که در زمان استانداری رزمحسینی مطرح شود.

طرحی که بعد از او به فراموشی سپرده شد و مثلاً سال گذشته در همین طور روزهایی بود که یک مدرسه‌ی دولتی روستایی در حوزه‌ی بخش زیدآباد از معین اقتصادی بخش زیدآباد گلایه کرده بود. معینی که حتا حاضر نشده بود در حد تأمین هزینه خرید چهارتا سطل رنگ و قلم‌مو به یک مدرسه محروم کمک مالی کند!

یکی از نقاط قوت کارنامه‌ی فرمانداری منصور مکی‌آبادی، پیگیری عمل شرکت‌های درشت معدنی به پیوست فرهنگی و مسئولیت اجتماعی‌شان بود. شرکت‌هایی که سرمایه‌ی عظیمی از قبل منابع غنی معدنی در شهرستان دارند اما شهرستان از این ثروت بهره‌ای جز آلاینده‌ی و تغییر ترکیب جمعیتی و مشکلات فراوان اجتماعی، امنیتی و اقتصادی ندارد و فقط از قبل این معادن و صنایعشان توسعه نامتوازن سهم سیرجان شده و عقب‌ماندگی در زیرساخت‌های فرهنگی و تفریحی مورد نیاز برای یک شهرستان ۳۰۰ هزار نفری! اینگونه است که ضرورت توجه به توسعه‌ی فرهنگی، تفریحی، عمرانی و رفاهی برای نزدیک شدن به یک توسعه‌ی پایدار و همه‌جانبه احساس می‌شود.

در همین راستا در دوران فرمانداری مکی‌آبادی برای هرکدام از شهرهای اقماری معین اقتصادی مشخص شد و هرکدام از شرکت‌ها به عنوان معین اقتصادی یکی از نقاط شهرستان سیرجان انتخاب شدند. هدف این بود که از درآمد سرشار معادن بخشی هم برای توسعه‌ی فرهنگی اجتماعی رفاهی و آبادانی شهرستان هزینه شود.

در این راستا ارتباط دو سویه‌ی شهرداری‌ها، آموزش و پرورش، اداره ارشاد و میراث فرهنگی و گردشگری و... با این شرکت‌ها در دستور کار قرار گرفته بود و خود فرماندار نیز به عنوان وزنه‌ای برای اجرایی